

Прощавай, синко, много здраве,
Едничка рожбо на свѣтътъ;
Така сждбата намъ направи —
Синъ съ майка да се раздѣлятъ....

Слѣдъ като продължилъ пжтя си покрай село Бинкосъ — Хаинъ-боазкия проходъ прѣзъ Балкана, Чинтуловъ, вѣроятно, се е спрѣлъ най-напрѣдъ въ будното балканско градче Елена²⁰. Огъ тука сжщата — 1838 година, той отива въ Търново, кждѣто се училъ шесть мѣсеца, като въ сжщото врѣме слугувалъ (Ятра, стр. 100) И тукъ свѣденіята за Чинтуловъ сж най-оскѣдни²¹, но можемъ да твърдимъ съ положителность, че и въ Елена, и въ Търново любознателния Добри ще е търсилъ храна за душата си.

Слѣдъ като въ Търново Чинтуловъ спестилъ съ трудъ нѣкоя пара, къмъ срѣдата на 1838 год., заминава за Букурещъ, кждѣто се училъ на грѣцки около година и половина при учителитѣ братя Христиди, които били българи, но се гърчели (Ятра, стр. 100). По това врѣме на пжтъ за Одеса прѣзъ Букурещъ минава Захари Княжески, замѣстникъ на Неофитъ Рилски въ Габровското училище и единъ отъ буднитѣ българи, който билъ изпратенъ отъ Търновското училищно настоятелство да се учи въ Русия²² и за когото Венеливъ съобщава, че „его г. Палаузовъ и Априловъ выписали на два года въ Одессу для усовершенія въ наукахъ“²³). Княжески се срѣща съ Чинтулова и му съобщава, че руското правителство отпуснало нѣколко стипендии за българчета и го съвѣтва да отиде въ Русия. (Ятра, стр. 100). Едва ли Княжески ще е знаелъ за рѣшения да се отпуснатъ стипендии, защото такива рѣшения се взематъ по-късно, когато той е вече въ Одеса. Но отъ него